Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація вôлъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламаціи неопечатанй вôльни вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Старостахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 181. | Нинѣ: гр. к. Отд. праз. П. рим. к. Людвика | Завтра: Предпр. Усп. Зефірины | Четверъ 13 (25) серпня 1892. | Всходъ сонця 5 г. 8 м.; заходъ 6 г. 54 м. Баром. 767 терм. + 29·6° + 17·1°. | Рôкъ II.

Стратеґічне значѣне галицкихъ зелѣзниць.

(Конець).

Нема сумнѣву, що на случай вôйны Австро-Угорщины въ союзѣ зъ Нѣмеччиною противъ Россіѣ, Австро-Угорщина мусить при рôвночаснôмъ выступленю зачѣпнôмъ зô стороны Нѣмеччины, вступити въ границѣ россійскй и наша монархія не мае цѣлкомъ потребы вôддати Галичины на поталу войскъ неприятеля, выжидаючи въ укрѣпленыхъ таборахъ „Перемышль“ и „Краковъ“ россійскихъ войскъ въ оборонной позиціи.

Тожъ коли Нѣмцѣ будуть форсувати лінію Вислы, Буга и Нарвы, также лінію Нѣмна, оперуючи противъ розмѣщеныхъ тамъ россійскихъ корпусôвъ 5, 6 и 15 ґенералъ-ґубернаторства варшавского та 2 и 4 корпусôвъ генералъ-ґубернаторства виленьского разомъ зъ розмѣщеными тамъ $4^1/_2$ дивізями кавалеріѣ и вôдповѣдною скôлькостію резервы та ополченя, — то замкнуть ихъ имовѣрно въ пятикутнику крѣпостей: Модлинъ-Варшава-Демблинъ-Берестъ литовскій и Бѣлостокъ. Австро-Угорщина мусѣла бы въ такôмъ случаю высунути вôдповѣдни силы свого лѣвого крыла на лѣнію устя Буга до Вислы для обсервованя полудневого фронту згаданого высше пятикутника крѣпостей. Въ тôй цѣли треба бы перекинути въ глубину сусѣдного краю войска, розмѣщенй найблизше россійскои границѣ, а именно корпусы: 11 (Львôвъ), 10 (Перемышль), 1 (Краковъ), 6 (Кошицѣ) и 10 (Берно), 4-ту дивізію пѣхоты 2 корпуса, а также три дивізіѣ кавалеріѣ и три бриґады кавалеріѣ, разомъ зъ вôдповѣдною скôлькостію резервы и ляндверы, стягненои на оборону Галичины, — а опертись на укрѣпленй таборы Перемышль и Краковъ. Вынесло бы то взагалѣ $5^1/_2$ лінієвыхъ корпусôвъ арміѣ, $4^1/_2$ дивізій кавалеріѣ зъ вôдповѣднымъ числомъ резервы и ляндверы. Противъ тои силы зъ рôвною скоростію могла бы Россія вывести до бою лишь свой 15 корпусъ люблиньскій, 11 житомирскій, 9 кієвскій, 12 уманьскій, вôдтакъ дивизіи кавалеріѣ 14 (Кельце), 11 (Дубно), двѣ комбінованй дивизіи козакôвъ (Камѣнецъ подôльскій), 8 дивізію ѣзды (Кишеневъ), 12 дивізію (Винниця), 1 дивізію козакôвъ доньскихъ (Томашôвъ), 3 бриґаду стрѣльцѣвъ конныхъ (Тульчинъ) — взагалѣ пять корпусôвъ арміѣ, шѣсть дивізій ѣзды, дивізію стрѣльцѣвъ конныхъ и вôдповѣдне число резервы та ополченя.

Въ сей способъ була бы Галичина достаточно забезпечена вôдъ стороны Россіи. Однакъ легко зрозумѣти, що се забезпечене було бы о много успѣшнѣйше, коли бы въ наслѣдокъ будовы нового шляху Мармарошъ Сиготъ-Станіславôвъ не лише прискорилось транспортъ войскъ лінієвыхъ 7 корпуса, але также улекшилось бы стягане на лінію боєву дальше розмѣщеныхъ корпусôвъ. Крôмъ шляхôвъ Львôвъ-Бескидъ-Мункачь и Перемышль Лупкôвъ-Лєґені, всѣ иншй зелѣзничй переходы черезъ Карпаты суть зверненй противъ полуднево-заходнои границѣ Россіѣ. Тожь до доповненя згаданыхъ шляхôвъ всхôдныхъ треба выбудувати ще оденъ шляхъ черезъ Карпаты: Мармарошъ Сиготъ-Станиславôвъ.

А вже доконечна потреба будовы згаданого шляху на случай — въ теперѣшной порѣ цѣлкомъ неимовѣрнои — вôйны Россіѣ зъ самою Австро-Угорщиною, бо въ такôмъ случаю три корпусы арміѣ варшавского ґенералъ ґубернаторства зъ вôдповѣдными дивізіями кавалеріѣ мала бы Россія до розпорядимости въ нападѣ на Галичину.

Коли отже на случай спôвдѣланя Нѣмеччины при зачѣпнôмъ походѣ Австро-Угорщины на Россію границѣ Галичины суть абсолютно безпечнй, то на случай вôйны Австро-Угорщины зъ Россією безъ спôвдѣланя Нѣмеччины Галичина, обсаджена лишь трема корпусами арміи, була бы выставлена на нападъ шести або семи корпусôвъ россійскихъ, заки вôдповѣдна скôлькость войскъ австро-угорскихъ могла бы бути переведена черезъ Карпаты до бою.

Галичина мае взагалѣ пôдъ взглядомъ стратеґічнымъ некористне положене и отвертй границѣ, не забезпеченй нѣякою охороною природною. Довгимъ каблукомъ всувае ся границя Галичины въ россійску державу, котра окружае еѣ зъ трохъ сторôнъ. Сѣмъ россійскихъ зелѣзниць доходить до галицкои границѣ, а помѣжь ними шляхъ Миньскъ-Берестъ литовскій-Сосновицѣ, вôдтакъ послѣднй стаціи россійскихъ зелѣзниць суть въ Островицяхъ, Холмѣ, Радивиловѣ и Волочискахъ, а Галичина мае лишь шѣсть переходôвъ черезъ Карпаты и длятого для рôвноваги доконче треба шляху Мармарошъ Сиготъ-Станіславôвъ.

Але зъ другои стороны годѣ забути про се, що австро-угорска сѣть зелѣзнича лѣпше розвинена анѣжь россійска и длятого можна скорше перетранспортувати войско до бою противъ Россіѣ. Однакъ коли бы на Галичину мали рôвночасно напасти всѣ войска россійскй зъ Царства польского и зъ Волыня, тогды

Почтовый мѣшокъ.

Написавъ Ант. П. Чеховъ.

Хто хочь разъ коли ѣхавъ почтовою дорогою межи Б. а Т., той пригадуе собѣ певно Андреевскій млынъ, що стоить самôтно надъ рѣчкою Козачкою, млынъ невеличкій о двохъ каменяхъ. Єму вже бôльше якъ сто лѣтъ и довгй часы нѣхто его не уживавъ, а подобае вôнъ на малу згорблену старушку въ старой замараной, подертой одежи, котра ледви котить ся на ногахъ. Давно бувъ бы млынъ той запавъ ся, якъ бы не пôдпирала его стара верба, ива, якъ въ Россіи еѣ звуть. Верба тая така широка, що и двохъ люда не моглобы обняти еѣ могучого пня руками. Єѣ ясно-зелене листе кидае тѣнь на крышу млына, сягае ажь надъ дорогу, а саме найнизше галузе купае ся въ водѣ. И верба тая стара вже та згорблена; на еѣ порепанôмъ пни чорнѣе велике темне дупло; коли встромишь тамъ руку, то помажешь ся чорнымъ медомъ; дикй пчолы загудуть и пожалять тебе. И кôлько єй лѣтъ може бути? Архипъ, еѣ приятель, каже, що она вже тогды була стара, коли ще вôнъ въ одного пана служивъ за „француза“, а въ однои панѣ за „мурина“; а то вже давно-давно тому.

И ще иншу руину пôдпирае верба — старого Архипа, що у вôдземка еѣ сидить вôдъ сходу до заходу сонця та ловить рыбы. Згорбленый вôнъ, якъ стара верба, а его беззубй уста похожй на дупло. Цѣлый день ловить вôнъ рыбу, а въ ночи сидить у пôднôжа того дерева и думки думае. И въ день и въ ночи мають они що зъ собою балакати та шепотѣти... Неоднои спôльнои долѣ зазнали они за свого довгого житя.

Вже може трийцять лѣтъ тому... въ цвѣтну недѣлю се було, въ именины вербы, ивы... Старый поштильгукавъ на свое звычайне мѣсце, сѣвъ, закинувъ удку и ставъ дивити ся на молоду весну... Такъ тихо довкола! Лише обое старенькй воркують часомъ и рыба пôдскочить у водѣ та заплескае собою. Въ полудне зваривъ собѣ Архипъ рыбну юшку. Коли тѣнь вербы усунула ся зъ берега, то се було полудне... и по дзвонику почтового воза, що въ тую пору переѣздивъ греблею, пôзнававъ вôнъ, коли полудне.

Архипъ почувъ дзвоникъ, поклавъ удку на муравѣ и выдививъ ся на греблю. Трôйка выѣхала скоро на горбокъ и крокомъ зôйшла на долину. Кондукторъ спавъ. Приѣхавши на греблю вôзъ наразъ станувъ. Давно вже не дивувавъ ся Архипъ нѣчому, але теперь вôнъ дуже здивувавъ ся, коли вôзъ станувъ. Щось незвычайного мусѣло стати ся. Вôзникъ оглянувъ ся неспокôйно довкола, знявъ скоро хустину зъ лиця кондуктора и замахавъ ременемъ, на котрôмъ висѣла велика зелѣзна куля. Кондукторъ не дыхавъ; на чолѣ его чорнѣла широка рана. Вôзникъ зôскочивъ зъ воза и ударивъ его ще разъ важко. По хвили чуе Архипъ: хтось бѣжить; а се вôзникъ бѣжить просто до него... такій опаленый на лици, а очи немовь остовпѣли и выдивились Богъ зна' куды. Тремтячи на цѣлôмъ тѣлѣ прибѣгъ до вербы и не замѣтивши Архипа, кинувъ мѣшокъ почтовый въ дупло; вôдтакъ вернувъ ся бѣгцемъ назадъ и выскочивъ на вôзъ. Архипъ, що не спускавъ ока зъ розбôйника, цѣлый ажь затрясъ ся, коли вôзникъ теперь ударивъ самъ себе у виски, такъ що кровъ залила лице, а потôмъ ставъ кричати: „Ратуйте! Розбôй!“ и ударивъ конѣ.

— Ратуйте! Розбôй! — кричавъ у вôдповѣдь вôдгомôнъ... довго ще чувъ Архипъ той страшный крикъ.

* * *

За якихъ шѣсть днѣвъ приѣхала слѣдча комісія; зняла пляны зъ млына и зъ якоись причины мѣрила глубину рѣки; вôдтакъ засѣли всѣ панове пôдъ вербою, пообѣдали и поѣхали собѣ назадъ. Черезъ весь часъ слѣдства сидѣвъ Архипъ на млыньскôмъ колесѣ и дрожачи зô страху, бачивъ въ дуплѣ пôрваный мѣшокъ почтовый... бачивъ коверты листôвъ грошевыхъ зъ пяти печатками... Зъ того часу не мавъ вôнъ и въ день и въ ночи спокою... дививъ ся на печатки... дививъ ся на вербу, що въ день мовчала, а въ ночи стогнала. Дурна! — подумавъ вôнъ собѣ и слухавъ. Минувъ ще тыждень, вôнъ вынявъ почтовый мѣшокъ зъ дупла, пôшовъ зъ нимъ

бы положене Галичины було критичне, а будова шляху Мармарошъ Сиготъ-Станіславôвъ и зъ того взгляду необходима“.

Програма подорожи
Єго Величества Цѣсаря до Галичины.

Въ порозумѣню зъ Є. Ексц. п. Намѣстникомъ ґр. Баденімъ, змѣнено проґраму подорожи Монарха. Є. Вел. Цѣсарь приѣде до Львова дня 1 вересня въ четверъ по полудни, а не вô второкъ, якъ перше було подано.

На двôрци зелѣзницѣ будуть ждати на приѣздъ Монарха: Є. Ексц. п. Намѣстникъ, ц. и к. Комендантъ корпусу, Є. Ексц. Маршалокъ краєвый, ц. к. Віцепрезидентъ Намѣстництва, Президентъ мѣста и Директоръ поліціѣ. Є. Е. Маршалокъ краєвый на чолѣ Выдѣлу краєвого, шляхты и репрезентацій повѣтовыхъ, повитає Монарха короткою промовою.

По ласкавôй вôдповѣди, повитає Є. Вел. Цѣсаря кôлькома словами Президентъ мѣста на чолѣ Рады мѣскои.

Вôдтакъ попередженый Президентомъ мѣста, дорогою, означеною ще въ першôй проґрамѣ, удасть ся Монархъ до Своеѣ резиденціѣ.

Вздовжь цѣлои дороги утворять шпалеръ корпораціѣ духовнй, товарства, выхованцѣ закладôвъ добродѣйныхъ и ученики школъ. Порядокъ буде удержувати сторожа горожаньска.

Достойники Двора, всѣ Власти цивільнй и войсковй, офіцирскій корпусъ, Духовеньство, Сенатъ Університету и Політехніки разомъ зъ професорами уставлять ся такъ передъ палатою Намѣстництва, щобъ начальники Властей краєвыхъ, Епископы и всѣ достойники Двора заняли мѣсця безпосередно передъ въѣздомъ до Палаты.

Зôбранй повитають Є. Вел. Цѣсаря безъ промовъ.

Вечеромъ вôдбуде ся обѣдъ двôрскій.

Дня 2 вересня (въ пятницю).

Передъ полуднемъ приняте у Найв. Двора въ слѣдуючôмъ порядку:

1. Духовеньство;
2. Достойники двôрскй и шляхта;
3. Корпусъ офіцирскій;
4. Кн. Маршалокъ краєвый разомъ зъ Выдѣломъ краєвымъ, Презесами и вôдпоручниками репрезентацій повѣтовыхъ, евентуально мѣстъ;
5. Президентъ мѣста въ Радою мѣскою;
6. Шефы департаментôвъ ц. к. Намѣстництва, краєвои Рады здоровля, Директоръ поліціѣ, Директоръ почтъ и телеґрафôвъ, Директоръ и заступники Директора ц. к. Дирекціѣ зелѣзниць державныхъ и начальникъ Дирекціѣ дôбръ державныхъ;
7. Начальники высшого Суду краєвого, карного и старшій прокураторъ державный;
8. Начальники краєвои Дирекціи скарбу и Прокораторіѣ скарбу;
9. Президенты Палаты адвокатôвъ и нотарѣвъ;
10. Ректоръ Університету разомъ зъ сенатомъ академічнымъ; Ректоръ Школы політехнічнои, Дирекція Школы ветеринаріѣ, Дирекціѣ школъ середныхъ, семинарій учительскихъ и державнои Школы промысловои;
11. Палата торговельна и промыслова и галицке Товариство господарске;
12. Наставники церкви евангельскои и
13. Наставники вѣроисповѣдної громады израильскои.

На случай, коли бы зголосили ся ще иншй депутаціѣ, не належачй до повысшихъ катеґорій, буде ліста ихъ предложена Є. Величеству въ передодень до Найвысшого рѣшеня.

По полудни вôдбуде ся звиджуване будынкôвъ, институцій и закладôвъ научовыхъ въ порядку, якій буде оголошеный познѣйше.

О год. пôвъ до семои обѣдъ двôрскій, вôдтакъ походъ зъ смолоскипами и серенада мужеского хору галицкихъ Товариствъ музычныхъ.

Конець о годинѣ 9.

Дня 3. вересня (въ суботу).

Рано парада вôйскова.

По полудни дальше звиджуване будынкôвъ и институцій публичныхъ.

О год. пôвъ до семои двôрскій обѣдъ.

О год. пôвъ до 9. гостина въ будынку соймовôмъ и освѣтлене мѣста.

Дня 4. вересня (въ недѣлю).

Рано богослужене въ катедрѣ латиньской.

Вôдтакъ дальше звиджуване будынкôвъ и институцій публичныхъ.

Вечеромъ двôрскій обѣдъ.

О год. 8. вôдъѣздъ до Вѣдня.

Въ часѣ вôдъѣзду зберуть ся на двôрци зелѣзницѣ всѣ Власти цивільнй, войсковй и Репрезентаціѣ для торжественного пращаня Єго Вел. Цѣсаря.

Переглядъ політичный.

N. fr. Presse доносить, що сими днями має вже появити ся патентъ цѣсарскій скликуючій засѣданя соймôвъ краєвыхъ. Речинець скликаня має бути назначеный на день 14 вересня. Розходить ся головно о то, щобы сего року ухвалено завчасу буджеты краєвй. Пôсля тои самои ґазеты мали бы бути скликанй спольнй делеґаціи на день 1 жовтня (пôсля Pol. Corr. на 5 жовтня) и радили бы рôвночасно зъ соймами. Кôлько правды на сѣй вѣсти, годѣ знати.

Fremdenblatt пише, що Є. Вел. Цѣсарь въ своѣй благороднôй и мудрôй печаливости длятого казавъ вôдкликати великй маневры, щобы въ виду того, що холера ширить ся въ Россіѣ оминати все, що пôдъ взглядомъ санітарнымъ насувало бы якй небудь обавы.

До Pol. Corr. доносять зъ Тіфлісу, що межи войскомъ полковника Ионова, котрый занявъ выжину Памiръ въ середнôй Азіѣ, а Афґанцями прийшло въ послѣдныхъ дняхъ до кровавои бôйки. Войско Ионова заняло часть краю належачого до Афґаністану и стрѣтило тутъ вôддѣлъ афґаньского войска, зложений зъ 20 людей та розпочало зъ ними борбу. Десять Афґанцѣвъ погибло въ борбѣ, шѣсть єсть тяжко покалѣченыхъ, а трохъ взято до неволѣ. Зъ россійскои стороны єсть трохъ тяжко пораненыхъ.

Для характеристики нового сербского кабінету треба занотувати, що президентъ кабінету Авакумовичь бувъ вже разъ міністромъ; єсть то дуже здôбный чоловѣкъ и найлѣпшій адвокатъ въ Бѣлградѣ, въ своихъ переконаняхъ політичныхъ єсть вôнъ прихильникомъ Россіѣ. Міністеръ вôйны, Богичевичь, єсть свояком короля Миляна и Ристича; въ его покликаню на міністра добачують скрѣ-

---

до недалекого уѣздного мѣсточка и спытавъ, де то сидить власть.

Єму показали великій жовтый будынокъ зъ будкою для стôйки при брамѣ. Въ переднôй комнатѣ заставъ вôнъ урядника въ уніформѣ зъ ясными ґузиками, якъ той сваривъ ся зъ дверникомъ та хмары диму пускавъ зô своеѣ люльки. Зô страхомъ зблизивъ ся Архипъ до него, розповѣвъ єму всю історію... про стару вербу... про вôзъ почтовый, що все тамтуды въ означенôй годинѣ переѣздивъ... про нещасного кондуктора. Урядникъ взявъ мѣшокъ почтовый, розвязавъ ремѣнь и ажь на лици змѣнивъ ся.

— Заразъ! — крикнувъ вôнъ и побѣгъ до комнаты засѣданъ; тамъ обступили его довкола товаришѣ, стали бѣгати сюды туды и щось шептати. Ажь за якихъ десять хвиль приносить вôнъ почтовый мѣшокъ назадъ, вôддає Архипови и каже:

— Се не до насъ, брате, належить. Пôди-но ты въ „Долѣшню улицю“ — тамъ тобѣ вже покажуть, куды и якъ, — а ту банкъ, любчику. Але ты мусишь все, що знаешь, розповѣсти поліціи.

Архипъ взявъ мѣшокъ и пôшовъ. Мѣшокъ чогось лекшій — думає вôнъ собѣ — о половину лекшій.

Въ Долѣшнôй улици показали єму иншій жовтый дôмъ зъ двома будками на стôйки. Пôшовъ вôнъ туды — ту не було переднои комнаты — пôдôйшовъ до стола и розповѣдає писарямъ, за чимъ прийшовъ. Тй вырвали єму скоро мѣшокъ зъ руки, стали кричати и пôслали за наставникомъ. Грубый паниско зъ чорнымъ вусомъ вôйшовъ у комнату, розпытавъ Архипа коротко про се и те, взявъ мѣшокъ и выйшовъ.

Ажь чує Архипъ за хвилю такй слова зъ сусѣднои комнаты:

— Якй ту грошѣ? Атже мѣшокъ порожный! Скажѣть тамъ старому, нехай забирає ся... або нѣ, нехай останесь... заведѣть его до Ивана Марковича... нѣ, нехай собѣ иде на всѣ чотири вѣтры.

Архипъ поклонивъ ся писарямъ и пôшовъ своєю дорогою. На другий день знов карасѣ та плотицѣ видѣли его сиву бороду.

* * *

Разъ у пôзну осѣнь сидѣвъ собѣ старый на своимъ звычайнôмъ мѣсци и ловивъ рыбу. Єго лице було ще сумнѣйше, якъ пожовкла верба: вôнъ не любивъ осени. А ще бôльше посумнѣло оно, коли передъ собою побачивъ вôзника почтового. Той прийшовъ до вербы, встромивъ руку въ дупло, Архипа не побачивъ, — мокрй пчолы лазили лѣниво по его рукавѣ — вôнъ задрожавъ, поблѣдъ — а за годину сидѣвъ вôнъ на березѣ и безъ думки дививъ ся на воду. Вконци замѣтивъ вôнъ Архипа и ажь затрясъ ся.

— Хто взявъ? — спытавъ вôнъ.

Архипъ не вôдповѣвъ нѣчого, лише поворкуючи вôдвернувъ ся. Однакъ небавомъ взяло въ нѣмъ гору милосердє.

— Я занѣсъ власти — сказавъ вôнъ. — Не лякай ся, дурню; я сказавъ, що найшовъ пôдъ вербою.

Вôзникъ зôрвавъ ся, якъ опареный, завивъ зъ пересердя, кинувъ ся на Архипа, побивъ єму лице, кинувъ его объ землю и подоптавъ его ногами. Споневѣрявши такъ старого, не покинувъ вôнъ его, а оставъ ся жити зъ нимъ.

Въ день кунявъ вôнъ мовчки або спавъ, а въ ноги выходивъ на греблю, ходивъ по нѣй гетъ и назадъ, — тамъ являла ся єму тѣнь кондуктора и розмавляла зъ нимъ.

Прийшла весна.... вôзникъ все ще мовчавъ, спавъ, кунявъ.... и все ще зъ жалôснымъ, тихимъ шепотомъ зближавъ ся до него духъ у темну нôчь.

Разъ прийшовъ до него Архипъ.

— Перестань шибати собою, дурню! — сказавъ вôнъ. — Пôди и оповѣсти ся самъ, якъ и що!

А верба немовь рада була зъ тыхъ слôвъ и зашелестѣла.

— Не можу! — простогнавъ вôзникъ.— Ноги болять.... и душа болить мене.

Тогды Архипъ взявъ его за руку и завѣвъ до уѣздного мѣста. Въ Долѣшнôй улици въ тôмъ самôмъ урядѣ, де Архипъ вôддавъ мѣшокъ почтовый, упавъ вôзникъ

шленє духа династичного. Міністеръ справъ внутрѣшныхъ Рибарачь єсть чоловѣкъ дуже енерґічный, зъ фаху адвокатъ и по нѣмъ сподѣваютъ ся, що заведе добрый порядокъ въ Сербіи. Міністеръ фінансôвъ, Стояковичь, прихильникъ Россіѣ, єсть, якъ кажуть, за мало фаховый и незадовго буде мусѣвъ уступити.

Запрошенє до участи въ кантатѣ.

Спѣваки Русины, священики и питомцѣ, запрошенѣ суть львôвскою комісією кантатовою до спôвучасти въ выконаню кантатъ рускои и польскои зъ нагоды приѣзду Єго Величества Цѣсаря.

Тому, що Єго Величество вôдвѣдає такожь и гр. кат. духовну семинарію, будуть вôдспѣванѣ тамже делкѣ пѣснѣ и кантаты, до выконаня котрыхъ зъ припорученя Єго Екск. Митрополита, смѣю запросити симъ слѣдуючихъ Всечестныхъ Отцѣвъ и Вп. Товаришѣвъ: Дмитрова Нест., Пясецкого Ол., Яросевича Іос., Максимовича Іос., Леонтовича Стеф.; о. Романовского Дм., Гудзя Іос., Дуркота Петра, Левицкого Автонома, Левицкого Конст., Ставничого Юліяна, Пропика, Сваричевского Ник.; — о. Левиньского Юл., Гумецкого Юл., Герасимовича Ник., Андрухова Вол., Клѣша Мих., Винницкого Ивана, Городницкого Гр., Садовского Ник., Садовского Вол., Тупися Мих., Соневицкого Вол., о. Левицкого Софр., о. Абрисовского, Скалиша Іос., Петрицю П., Стефановича Ник., Кудрика Пав., Залуцкого В.; оо.: Купчиньского Евг., Лаголу К., Шумила Мих., Менциньского, Копка, Котлярчука, Шанковского, Нижанковского Вол., Филиповского, Рыбака Амб., Ярему Богд., Редкевича Ивана, Курпяка Богд., Кормоша Ом., Дубаса Пав., Гуру Дам., Ортиньского Мих., Рудницкого Ант., Нижанковского П.; оо. Тымуса Андр., Красицкого, Бачиньского Ивана, Барановского, Сѣчиньского Ем., Бардина К., Витошиньского.

Перша ґенеральна проба вôдбуде ся въ недѣлю 28 серпня с. р. о 8 год. вечеромъ въ духовнôй семинаріи.

Помѣщенє и харчь для запрошеныхъ спѣвакôвъ даромъ въ семинаріи, а кошты подорожи звернуть ся.

Остапъ Нижанковскій.

передъ наставникомъ на колѣна и ставъ каяти ся.

Однакъ грубый паниско зъ чорнымъ вусомъ дуже вгнѣвавсь.

— По що ты, волоцюго, самъ себе обжаловуєшь? — крикнувъ вôнъ. — Чи ты упивъ ся? Кортить тебе до норы? Показили ся тѣ лобурѣ! Тôльки справу замотуютъ.... Виновника не найдено и справѣ конець! А тобѣ чого ще треба, осле? Заразъ менѣ забирай ся звôдси.

Коли Архипъ спытавъ, що стало ся зъ мѣшкомъ почтовымъ, вусатый паниско засмѣявъ ся, а писарѣ переглянули ся мѣжь собою здивовано. Поліція въ уѣзднôмъ мѣстѣ не має доброи памяти.

Вôзникъ шукавъ розрѣшеня у людей и не найшовъ.... отже вернувъ зъ Архипомъ до старои вербы. Однакъ тягарь свôй вôнъ хотѣвъ конче скинути зъ своеѣ совѣсти.... Тому кинувъ ся вôнъ у воду, шукати спокою; вода заклекотѣла и сховала єго.

Теперь обоє старенькѣ: Архипъ и верба, бачать, якъ на гребли скачуть два духи.... и они шепчуть мѣжь собою ажь у пôзну нôчь.

Новинки.

Львôвъ дня 24 Серпня.

— **Приготовленя на принятє Є. Вел. Цѣсаря.** Чимъ бôльше вближаєся хвиля приѣзду Монарха до Львова, тымъ енерґічнѣйше ведуть ся приготовленя. Зъ кождою годиною прибуваютъ новѣ прикрасы мѣста. Всѣ мѣсця и саля въ будынку соймовôмъ, де перебуде якійсь часъ Є. Вел. Цѣсарь, будуть прибранѣ богатыми диванами и зеленою. Именно клѣтка зô сходами буде выстелена дорогими коврами, а въ сали на мѣсци маршалкôвскôмъ стоить величавый престолъ, на тлѣ аксамітнои матеріѣ бордо, тканои золотомъ. Словомъ зъ салѣ соймовои зроблено салю королевску. Освѣтленє буде ту електричне. И зъ надвору будынокъ соймовый буде величаво прибраный сонцями електричными, лямпіонами и т. п. Пôдчасъ гостины въ палатѣ соймовôй буде часть города єзуицкого освѣтлена електрично и бенґальскими огнями, бальонами, лямпіонами и т. п. Прикрашуванє парку стрыйского вже кôнчать. Сторожа горожаньска складає ся зъ 22 вôддѣлôвъ по 100 люда.

— **До института** руского товариства педаґоґічного пôдъ покровомъ св. о. Николая у Львовѣ дня 21 серпня принято дальше слѣдуючихъ елевôвъ: въ приготовляючои клясы: Стефана Лѣтиньского, сына судьѣ въ Нового Торгу; въ III клясы ґімназіяльнои: Володимира Бачиньского, сына священика въ Григорова; въ IV клясы ґімназіяльнои: Володимира Кобыляньского, сына священика въ Мышкова; въ V клясы ґімназіяльнои: Александра Гриневецкого, сына священика въ Мельнича; въ VI клясы ґімназіяльнои: Михайла Соловского, сына священика въ Короснa; а въ VII клясы ґімназіяльнои: Мирослава Лаврецкого, сына священика въ Залуквы. Заразомъ глядає комітетъ института кандидата на директора домового. Директоромъ такимъ може бути академикъ. Першеньство маютъ слухачѣ фільософіѣ. — Рефлектуючѣ зволять зголосити ся до п. Костя Панькôвского ул. Театиньска ч. 19.

— **Зъ салѣ судовои.** Вчера стававъ передъ львôвскимъ судомъ Юда Вахтель, родомъ зô Львова, 50-лѣтный жидъ, кравець, обжалованый о двоженьство и спроневѣренє. Юда бувъ въ Лондонѣ и въ р. 1889 оженивъ ся тамъ зъ вдовою Маріею Ґлікманъ. Слюбъ бравъ въ анґлійскôй церквѣ. Хочь Марія жиє ще до нинѣ, Вахтель вернувши до Львова, бо въ Лондонѣ зле єму поводило ся, оженивъ ся ту въ друге зъ Хайкою Кляфтенъ. Коли єго у Львовѣ увязнили и стали доказувати документами зъ Лондону двоженьство, вôнъ вôдпекувавъ ся, якъ мôгъ, на пр. що Ґлікманова лише служила у него, що документы тѣ пôдробленѣ и т. п. А тѣ документы суть правдивѣ, бо приславъ ихъ священикъ въ Лондону, котрый єго вѣнчавъ.

— **Спека,** яка теперь пануе майже въ цѣлôй Европѣ, дуже мало що попустила. У Вѣдни бувъ дня 22 с. м. вечеромъ досыть великій дощь зъ бурею, але все таки воздухъ такъ не охолодивъ ся, якъ бы потреба; на другій день була знову спека и люде знову гинули вôдъ удару сонця. Доси згинуло тамъ 14 людей. И надъ Львовомъ захмарилось було оногды понадъ вечеръ небо а навѣть ставъ бувъ покрапати дощь, але на тôмъ и закôнчило ся а спека треває дальше хочь трохи ослабла; але все таки не доходила она до 37 або и 39 степенѣвъ Реоміра, якъ то подаютъ декотрѣ ґазеты; така теплота значилабы пôсля термометра Цельзія 47 до 48 степенѣвъ — а такои спеки на щастє ще у насъ не було; ледви чи она бы проминула у насъ безъ многихъ выпадкôвъ смерти. Въ Италіи, Нѣмеччинѣ и Франціи мусѣли задля великои спеки позамыкати фабрики. Въ однôй фабрицѣ дінаміту коло Фонтенеблью у Франціи наставъ навѣть выбухъ дінаміту въ наслѣдокъ спеки, але на щастє безъ нѣякого нещасливого выпадку. Чотири робôтники, що ладили мѣшанину, зъ котрои робить ся дінамітъ, побачили, що краникъ вôдъ начиня, въ котрôмъ була ґліцерина, значно розôгрѣвъ ся. Они вложили єго заразъ пôдъ воду и стали втѣкати. Въ хвилю по тôмъ наставъ выбухъ и рознѣсъ фабрику. Мѣшанина дінамітова почала вôдъ спеки розкладати ся и въ наслѣдокъ того наставъ выбухъ.

— **Выдѣлъ рады пов. въ Коломыи** выславъ до тамошного ц. к. староства представленє, чи не було бы добре отворити школы ажь 15 вересня, бо въ повѣтѣ ширить ся епідемічно червôнка, тифъ и иншѣ небезпечнѣ недуги. Внесенє се въ теперѣшну пору єсть розумне.

— **Зъ Бродôвъ** доносять до Dziennik-а Polsk-ого, що тамъ появила ся червôнка. Якійсь двигачь стоячи заслабъ нагло на мѣстѣ, єго взяли до шпиталю и тамъ вôнъ померъ. Въ тамошнôй друкарни заслабъ такожь оденъ робôтникъ вôдъ машины дôставши корчѣвъ. По першôй помочи лѣкарскôй вôдставлено єго до дому.

— **О незвычайно хитрôмъ псѣ** доносять часописи лондоньскѣ. Оденъ тамошный панъ научивъ свого пса мѣжь иншимъ кидати листы до почтовыхъ скринокъ. Песъ сповнявъ дуже докладно приказы пана. Недавно прибѣгъ вôнъ зъ листомъ въ зубахъ до скринки саме въ ту пору, коли урядникъ почтовый вже вынявъ торбу и нѣсъ до воза. Побачивши се песъ побѣгъ сейчасъ за урядникомъ, всунувъ єму листъ въ руку и зъ вдоволеня киваючи хвостомъ вернувъ домôвъ.

— **Спроневѣренє** або просто сказавши велику крадѣжь выкрито въ Черновцяхъ въ буковиньскôмъ кредитовôмъ Заведеню земскôмъ. Кôлька днѣвъ тому назадъ утѣкъ касієръ того заведеня Яковъ Штіръ, а въ слѣдъ за тымъ выкрыто въ касѣ недобôръ на 12.000 зр.

Телеграмы.

Ґмунденъ 24 серпня. Є. Вел. Цѣсарь вôдвѣдавъ даньского короля и по двогодиннôй гостинѣ вернувъ назадъ до Ишль.

Петербургъ 24 серпня. Царскимъ указомъ знесено заказъ вывозу жита, муки житнои и отрубôвъ. — „Правит. Вѣстн.“ заявляє рѣшучо, що всѣ вѣсти о погромахъ жидôвъ въ Россіи суть безосновнѣ.

Гамбурґъ 24 серпня. Пôсля Hamb. Corr. було тутъ оногды 126 выпадкôвъ занедужаня середъ ознакъ холеры и кôлька выпадкôвъ смерти. Вчера було богато новыхъ выпадкôвъ занедужаня и сконстатовано, що то азійска холера.

Берлинъ 24 серпня. Зъ припорученя цѣсарского уряду санітарного выѣхали лѣкарѣ Кохъ и Ратсъ до Гамбурга слѣдити тамъ за холерою.

Петербургъ 24 серпня. Урядово сконстатовано, що вôдъ позавчера полудня ажь до полудня вчера було тутъ 95 выпадкôвъ занедужаня на холяру а 33 выпадкôвъ смерти.

Бѣлградъ 24 серпня. Намѣрену овацію для реґентіѣ и нового кабінету залишено въ интересѣ спокою. Майже всѣ высшѣ урядники радикалы подали ся до димісіѣ. Кôлькохъ сербскихъ представителѣвъ при заграничныхъ дворахъ маютъ вôдкликати.

Курсъ львôвскій

зъ дня 23 серпня 1892.

	платять		жадають	
	зр.	кр.	зр.	кр.
I. Акціи за штуку.				
Банку гіп. гал. по 200 зр.	328	—	334	—
Банку кред. гал. по 200 зр.	—	—	212	—
2. Листы заставнѣ за 100 зр.				
Банку гіп. 5% льос. въ 40 лѣт.	100	90	101	60
„ „ 5% вылъос. зъ 10% прем.	107	60	108	30
„ „ 4½% льос. въ 50 лѣт.	98	25	98	95
Банку краєв. 4½% льос. въ 51 лѣт.	98	50	99	20
Тов. кред. 4% I еміс.	96	50	97	20
„ „ 4% льос. въ 41½ лѣт.	95	10	95	80
„ „ 4½% льос. въ 52 лѣт.	99	40	100	10
„ „ земск. 4% льос. въ 56 лѣт.	94	70	95	40
3. Листы довжнѣ за 100 зл.				
Гал. Зав. кред. сел. въ лікв. (6%) 3%	—	—	—	—
„ „ „ „ „ „ (5%) 2½%	52	—	55	—
Общ. р. кр. Зав. для Гал. и Бук. въ лікв.	50	—	—	—
4. Облїґи за 100 зр.				
Индемніз. гал. 5%	104	60	105	30
Гал. фонд. проп. 4%	94	30	95	—
Облїґи комун. Банку кр. 5% I еміс.	—	—	—	—
„ „ „ „ 5% II „	101	—	101	70
Пович. кр. въ р. 1873 по 6%	103	40	—	—
„ „ „ „ 1883 по 4½%	97	60	98	30
„ „ „ „ 1891 по 4%	91	40	92	10
5. Льосы.				
Мѣста Кракова	22	75	24	75
„ Станіславова	29	50	32	50
Льосъ черв. хреста австр. (курсъ вѣд.) по 10 зр.	17	60	17	90
Льосъ черв. хреста угорск. (курсъ вѣд.) по 5 зр.	11	60	11	75
6. Монеты.				
Дукатъ цѣсарскій	5	63	5	73
Рубель паперовый	1	20½	1	22½
100 марокъ нѣмецкихъ	58	25	58	85

Одвѣчальный редактеръ: Адамъ Крехѳвецкій

ИНСЕРАТЫ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнӣ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по принису вынаходця перерабленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и вôспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлôсть, делікатнôсть и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усороняе веснѣвки, родимӣ плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ прииисомъ ужитку зр. 1·50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагôднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выдане

16 елегантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ новӣ, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

ц. и к. ВОЙСКОВӢ ШКОЛЫ

починае ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ женї и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признане, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, побольшити его обемъ а то такъ що до формату якъ и що до змѣсту нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ фінансовӣ и господарскӣ обявы обширно и предметово. Всежь при тôмъ можемо числити, що въ новôй своôй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдкликъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якӣ на насъ накладае побôльшене обему, высокôсть предплаты вôстае незмѣнена, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюднене.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатӣ змѣстомъ числа 1 зр.

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 к°

Подробливане забезпечене.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лакôтками, также по цукорняхъ.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера у Львовѣ.

Зъ друкарнѣ В. Ловиньского, подъ зарядомъ В. И. Вебера.